

De tuindeuren zijn gesloten

Enkele nachten na de jaarwisseling droom ik dat ik bij mijn ouderlijk huis ben, het huis waar mijn vader nog steeds woont. In de droom is het tegelijkertijd de woning waar hij als kind opgroeide, het huis dat ik ken van mijn bezoeken aan opa en oma. Ik ben op het terras en zie dat er tussen terras en tuin, twee hoge gesloten tuindeuren zijn. 'Vreemd' denk ik in de droom, 'zo heb je geen zicht meer op alles wat groeit en bloeit'. Nieuwjaarsdag heb ik nog een appelflap bij mijn vader gegeten. Het was een kort bezoekje zonder bijzonderheden. Wat wil deze droom mij laten zien?

Naast de tuindeurensce ne was er die nacht een fragment waarin ik de energie van mijn in 2002 overleden moeder ontmoet. Ik voel melancholie over het feit dat er in de droom een contact voelbaar is dat in ons leven samen niet veel mogelijk was. Wat een overdosis aan

familiesferen ineens. Zowel overdag als 's nachts kom ik normaal gesproken niet vaak bij familie over de vloer. Ik noteer de droom, mijmer er wat over en laat hem weer los.

In de middag krijg ik een telefoontje; mijn vader is die dag naar het ziekenhuis gereden omdat hij plotseling zo'n pijn had. Ze hebben hem ter observatie gehouden. Er blijkt sprake te zijn van een alveolairontsteking. Na twee dagen verhuist hij wegens ernstige complicaties, van de verpleegafdeling naar de Intensive Care. Gordijnen rondom het bed, de tuindeuren zijn gesloten.



De vooruitzichten zijn onzeker, wekenlang beweegt mijn vader zich rond de nullijn; de ene dag gaat het wat beter, de andere dag weer iets slechter. Ik praat met mijn zus over de mogelijkheid om een vraag over het verdere verloop van de ziekte aan het droombewustzijn te stellen.

Die nacht droomt zij over een kasteel. Ze kan de ingang niet vinden. Dan ziet ze onze vader vanuit het midden van het kasteel als een raket de lucht in schieten. 'k ben een taaie', roept hij. De volgende ochtend treft zij hem een stuk beter aan dan de dag ervoor. 'Hoezee' denkt mijn zus die een talent heeft voor optimisme. Ze vertelt me de droom een week later, op de ochtend dat het duidelijk wordt dat mijn vader een risicovolle operatie zal

moeten ondergaan. Ik leg mijn uitvaartassociatie naast haar hoopvol verwachten en zeg zacht dat zijn geest binnenkort het lichaam misschien wel gaat verlaten.

De operatie verloopt met complicaties, 24 uur later is er een tweede operatie nodig. Als mijn zus en ik elkaar ontmoeten bij de ingang van het ziekenhuis vraag ik haar of ze nog gedroomd heeft. 'Ach nee', zegt ze, terwijl we naar de IC lopen waar onze vader zo uit de OK zal worden binnengebracht, 'alleen iets met die Jan de Hoop van het RTL nieuws. Zo idioot, hij kleepte zichzelf voor de camera uit'.

De bevestiging van het vermoeden en de fascinatie voor de vindingrijkheid en de precisie van het droombewustzijn vallen samen in een stil moment. 'Er is geen hoop meer' tolkt mijn stem terwijl we hand in hand plaats nemen in de familiekamer.

Een half uur later komt de arts met de bevestiging. Die avond overlijdt onze vader na zes weken IC op 77-jarige leeftijd. Nooit ziek geweest, altijd fit en sportief. Maar het droombewustzijn laat zich niet om de tuin leiden.

Tijdens het intensieve ziekbed waarin hij de meeste tijd niet of nauwelijks kon spreken heeft mijn vader  en droom met ons gedeeld: 'Ik was zo heerlijk aan het vliegen'.



Tekst: Marja Moors